

nečnou platností upravena tak, jak se stanoví v jeho pensijním dekretu. Zbývá tedy zkoumati, zda byl žalovaný stát oprávněn na základě zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 287 sb. z. a n. srážeti žalobci od 1. ledna 1925 daň důchodovou přes to, že v žalobcově pensijním dekretu bylo řečeno, že v příčině daně z příjmu bude použito dotyčných ustanovení také na pensijní požitky žalobcovy. Odvolací soud vyložil tento odstavec pensijního dekretu v ten smysl, že šlo o slib placení určitých veřejných dávek za žalobce, tedy o jednostranný závazek, jehož trvání záviselo na vůli slibující dráhy, která mohla později jednostranně vydati nová příslušná ustanovení a zhostiti se tak svého dočasného závazku. Nejvyšší soud souhlasí s tímto výkladem ze správných důvodů napadeného rozsudku a schvaluje též názor odvolacího soudu, že se převzetím dráhy do státní správy nezměnila právní povaha závazku jednostranně změnitelného a zrušitelného. Dovolatel se proto marně snaží doličiti, že jde o jeho neodvolatelně nabyté právo ze závazku smluvního, a nepřípadně poukazuje na ustanovení § 1409 obč. zák., neboť podle toho, co bylo právě vyloženo, nemůže tu býti řeč o »dluhu náležejícím k podniku«. Dovolatel namítá posléze s hlediska dovolacího důvodu podle § 503 čís. 4 c. ř. s., že v souzeném případě bylo ustanovení druhého odstavce § 5 zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 287 sb. z. a n. dovolacím soudem neprávem použito, protože žalobce nebyl státním úředníkem ani státním pensistou, nýbrž byl smluvním úředníkem na základě zvláštní služební smlouvy, nezařaděným do žádné hodnostní třídy. Ale v tom nelze dovolateli dáti za pravdu, neboť ustanovení druhého odstavce § 5 zmíněného zákona má podle svého doslovu na zřeteli všechny osoby, které požívají požitků z jakéhokoli titulu ze státních prostředků náležejících, které podle tohoto zákona nebudou upraveny, poněvadž přesahují již nejvyšší výměru odpočivných nebo zaopatřovacích požitků státních zaměstnanců nejvyšší hodnostní třídy. V napadeném rozsudku bylo vyloženo, že u žalobce byly všechny tyto podmínky splněny, a dovolatel neuvedl nic, čím by to bylo vyvráceno.

Čís. 10313.

Zapравiv splátky nevlastníku směnky, nesprostil se vyrovnací dlužník závazku ze směnky. Byla-li pak směnka zažalována jejím vlastníkem proti dlužníku, bylo jeho povinností, by bez zbytečného odkladu po doručení žaloby zapravil dosud splatné vyrovnací splátky, chtěl-li se vyhnouti následkům nesplnění vyrovnání.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1930, Rv I 1532/30.)

Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud jej zrušil.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud zrušil směnečný platební rozkaz proto, že se podle jeho názoru dlužnice neoctla v prodlení, ježto jí směnka nebyla předložena k výplatě po potvrzení vyrovnání a předložení k výplatě za vyrovnacího řízení nemělo význam, protože dlužnice tehdy nesměla platiti. Dovolatelka pokládá za nesprávný názor odvolacího soudu, že směnku jest předložiti vyrovnacímu dlužníku při splatnosti každé kvoty, a dovozuje, že se žalovaná octla v prodlení tím, že jí byla doručena žaloba, což nahraňuje presentaci směnky, a, že nezaplativši až teprve za čtyři měsíce po té, žalovaná ztratila výhody z vyrovnání, nesplnivši vyrovnání zplna a včas. Naproti tomu trvá odpůrkyně (žalovaná) na stanovisku, že nebyla povinna platiti, ana jí směnka nebyla předložena, že žalobkyně nežádala zajištění své pohledávky podle § 46 vyr. ř. a že doručení žaloby nenahraňuje předložení směnky k výplatě ve sporném případě proto, že ve sporu šlo o to, zda žaloba jest opodstatněna. Není třeba zabývati se posouzením otázky, zda žalovaná nesplnila vyrovnání plně a včas, odepřevši před sporem zapraviti splatné vyrovnací splátky, a zda byla žalobkyně povinna přes to předložiti jí směnku, ana byla již dříve předložena k výplatě při protestu. Žalovaná byla povinna zapraviti vyrovnací splátky vlastníku směnky. Plativši, jak zjištěno, nevlastníku, nezprostila se tím závazku ze směnky. Když pak směnka byla žalobkyní jako vlastníčí směnky proti ní zažalována, bylo její povinností, by bez zbytečného odkladu po doručení žaloby zapravila dosud splatné vyrovnací splátky. Doručení žaloby bylo nahrazeno předložení směnky k výplatě. I kdyby se tedy žalovaná neoctla v prodlení do doručení žaloby, měla zapraviti hned bez odkladu po doručení žaloby splatné již kvoty vyrovnací, chtěla-li se vyhnouti následkům nesplnění vyrovnání, i kdyby se byla v prodlení neoctla již dříve. Neučinila-li tak, stíhají ji následky nesplnění vyrovnání zapravením již tehdy splatných kvot, ana platila ony kvoty teprv po čtyřech měsících za sporu. Okolnosti, které žalovaná přednesla ve směnečných námitkách, neomlouvají její prodlení, ježto nejde ani o omluvitelný omyl, ani o omluvitelné nedopatření (srov. plen. rozh. nejv. soudu uveřejněné pod čís. 7760 sb. n. s.).

Čís. 10314.

Bylo-li již právoplatně vysloveno, že nárok nemanželského dítěte proti otci zanikl, ježto dítě bylo s to, by se samo vyživovalo, nelze se na otci domáhati nové úpravy výživného z důvodu, že poručenstvo zamýšlí dítě, dosáhnuvši již 18 roků, dáti do polepšovny.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1930, R II 387/30.)

Ve sporu bylo právoplatně uznáno, že nárok nezl. nemanželského dítěte proti otci na placení výživného zanikl, ježto dítě jest s to, by se samo vyživovalo. Zamýšlejíc dáti nezletilce do polepšovny, navrhlo po-